

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S.Z.Z., Základná organizácia č. X.T.X.**, zastúpeného JUDr. Ľ. P., advokátom so sídlom v T., proti žalovaným **1/ P. B.**, bývajúcemu v T., **2/ P. B.**, bývajúcemu v T., zastúpenými JUDr. B. V., advokátkou so sídlom v P., P. O. BOX č. X., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14 C 251/2007, o dovolaní žalovaných proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 3. júla 2009, sp. zn. 19 Co 178/2009, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín uznesením (v poradí tretím) z 25. mája 2009, č.k. 14 C 251/2007-318, ktoré bolo opravené uznesením z 26. augusta 2009, č.k. 14 C 251/2007-469, o návrhu žalobcu na vydanie predbežného opatrenia rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť nezasahovať do areálu Záhradkárskej osady K. D. na parc. č. X. a č. X. zapísaných na LV č. X. pre k.ú. K., parc. č. X. zapísanej na LV č. X. pre k.ú. K., parc. č. X., č. X., č. X., č. X. zapísaných na LV č. X. pre k.ú. K., parc. č. X., č. X., č. X. zapísaných na LV č. X. pre k.ú. K. a parc. č. X. nezapísanej na LV, a to najmä vykonávaním zemných prác, úpravou terénu, ničením porastov, narúšaním skleníkov, vypúšťaním domácich zvierat do areálu záhradkárskej osady, a zároveň im uložil povinnosť sprístupniť užívateľom pozemkov v Záhradkárskej osade D. vodný zdroj, ktorý sa nachádza na parc. č. X. v k.ú. K., odstránením zadrôtovaného oplotenia a umožnením čerpania vody, práva prechodu cez parc. č. X. v k.ú. K. do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Žalobcovi súd uložil, aby najneskôr do 30 dní od doručenia rozhodnutia podal návrh na začatie konania voči

žalovaným vo veci samej. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil tým, že vychádzajúc z predložených listinných dôkazov dospel k záveru, že žalovaní svojím konaním narušajú celistvosť záhradkárskej osady a ich konaním hrozí členom záhradkárskeho zväzu bezprostredná ujma na majetku. Súd mal za to, že žalobca dostatočne osvedčil danosť práva a preukázal potrebu predbežnej úpravy, nakoľko bez predbežnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi by boli práva užívať pozemky záhradkármi skutočne narušené.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podali v zákonom určenej lehote odvolanie žalovaní, ktorí ho žiadali zrušiť a návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnuť z dôvodu, že súd rozhodol predčasne a procesne nesprávne, keď neskúmal, či žalobca má právnu subjektivitu, či je užívateľom predmetných pozemkov a či vôbec osvedčil svoj nárok na vydanie predbežného opatrenia.

O odvolaní žalovaných Krajský súd v Trenčíne rozhodol uznesením z 3. júla 2009, sp. zn. 19 Co 178/2009, ktorým uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil s konštatovaním, že odvolatelia nepreukázali žiadne skutočnosti, ktoré by mohli byť podkladom pre odlišné rozhodnutie v tejto veci.

Rozhodnutie okresného i krajského súdu napadli v celom rozsahu včas podaným dovolaním žalovaní, ktorí obe rozhodnutia žiadali zrušiť z dôvodu, že v konaní, ktoré ich vydaniu predchádzalo, došlo k vadám podľa § 237 písm. b/, c/, e/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žalovaní zároveň požiadali o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Žalobca sa k podanému dovolaniu vyjadril podaním zo dňa 13. októbra 2009. Uviedol, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 b/, c/ a e/ O.s.p., ktoré dovolatelia namietajú, nezodpovedajú skutkovým a právnym zisteniam v predmetnej veci, preto navrhol dovolanie žalovaných ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.)

skúmal predovšetkým jeho prípustnosť a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania sú podrobne upravené v § 237, § 238 a § 239 O.s.p., pričom v § 237 sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu, v § 238 sú podmienky prípustnosti stanovené pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo forme rozsudku a v § 239 pre rozhodnutie vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, preto bolo potrebné podmienky prípustnosti v tomto prípade skúmať podľa § 237 a § 239.

Podľa § 239 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (ods. 1 písm. a/) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska, pričom dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (ods. 1 písm. b/). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci súd rozhodoval vo veci predbežného opatrenia, na tento prípad je potrebné vzťahovať ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého ak ide o uznesenie o predbežnom opatrení, dovolanie v tejto veci nie je prípustné.

Keďže prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. je vylúčená, dovolací súd sa vzhľadom na svoju zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., a tiež vzhľadom na námietku dovolateľov, zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd, t.j. či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prekážku už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania pred nesprávne obsadeným súdom. Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/, d/, f/, g/ O.s.p., ktoré žalovaní v dovolaní ani nenamietali, tieto v dovolacom konaní nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. b/, c/ a e/ O.s.p., namietané i v dovolaní, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní pred odvolacím súdom vystupoval ako účastník ten, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, či účastník konania mal procesnú spôsobilosť a ak nie, či bol riadne zastúpený, a či sa vo veci podal návrh na začatie konania, ak bol potrebný. Dovolací súd však procesné vady podľa § 237 písm. b/, c/ a e/ O.s.p. v konaní nezistil, preto dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa týchto ustanovení.

Pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 237 písm. b/ a c/ O.s.p., dovolatelia tvrdia, že žalobca tak, ako je označený v tomto konaní, nie je právnickou osobou s právnou subjektivitou v súlade s § 19 ods. 2 a § 19a ods. 2 Občianskeho zákonníka a nemá ani procesnú subjektivitu a procesnú spôsobilosť podľa § 19 a § 20 O.s.p., preto v tomto konaní nie je oprávnený vystupovať ako samostatný subjekt a konať vo vlastnom mene a s právnymi účinkami. Dôvodom tejto absencie je podľa dovolateľov skutočnosť, že žalobca nie je zapísaný v registri združení vedenom na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, a to ani ako združenie, ani ako organizačná jednotka občianskeho združenia S.Z.Z., čo na dopyt žalovaných potvrdilo i samotné ministerstvo oznámením z 2. júna 2008. Dovolatelia vytýkajú, že návrh na registráciu združenia S.Z.Z. v rozpore s ustanovením § 6 ods. 2 písm. e/ zákona

č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 83/1990 Zb.“) neobsahoval ustanovenia o organizačných jednotkách a neobsahujú ich ani pôvodné Stanovy združenia. Zmienka o organizačných jednotkách S.Z.Z. sa nachádza až v neskôr prijatých Stanovách združenia s tým, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky túto zmenu len vzalo na vedomie. Podľa dovolateľov stanovy síce môžu pripustiť založenie a vznik organizačných jednotiek ako právnických osôb, no nemôžu im priznať právnu subjektivitu, ktorá vzniká výlučne zápisom do registra združení. Žalobca nemá určený štatutárny orgán ani spôsob jeho konania a nemá pridelené registračné číslo na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky ani IČO, čím de facto nastáva právna situácia, kedy tento subjekt môže existovať len ako právnická osoba bez právnej subjektivity, t.j. bez možnosti konať vo vlastnom mene a nadobúdať práva a povinnosti. Dovolatelia v tejto súvislosti spochybňujú i potvrdenie zo 16. mája 2005 adresované Okresnému súdu Trenčín, ktorým S. Z. Z., O. v. T., potvrdil, že občianske združenie S. Z. Z., Základná organizácia č. X.T.X., je podľa Stanov S.Z.Z. (zaregistrovaných rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. V. zo dňa X.) právnickou osobou, pretože podľa dovolateľov sa pod uvedeným číslom rozhodnutia eviduje len skutočnosť, že Ministerstvo vzalo zmenu stanov S.Z.Z. na vedomie. Navyše osoby, ktoré toto potvrdenie odobrili svojím podpisom, neboli oprávnené konať ako štatutárne orgány za združenie, ktoré nemá právnu subjektivitu.

Dovolací súd po preskúmaní namietaných dôvodov zistil, že otázka právnej subjektivity žalobcu bola riešená už v pôvodnom konaní a má za to, že s touto otázkou sa správne vypořiadal už súd prvého stupňa, keď dospel k záveru, že žalobca má právnu subjektivitu a je spôsobilý samostatne vystupovať v právnych vzťahoch. Dovolací súd sa s týmto právnym záverom stotožňuje a námietku dovolateľov o existencii vád podľa § 237 písm. b/ a c/ O.s.p. preto považuje za nedôvodnú. Existenciu právnej subjektivity žalobcu ako organizačnej jednotky občianskeho združenia s názvom S.Z.Z. pritom vyvodzuje zo skutočnosti, že Stanovy S.Z.Z., ktorý vznikol registráciou podľa zákona č. 83/1990 Zb., obsahujú ustanovenia o organizačných jednotkách (zložkách) tohto združenia a priznávajú im postavenie samostatných jednotiek, ktoré môžu nadobúdať práva a zaväzovať sa vlastným menom (sú samostatnými právnickými osobami) a nesú tiež samostatnú majetkovú zodpovednosť (§ 31 bod 2 Stanov). Stanovy za takéto samostatné právnické osoby označujú R. v., O. v., M. v. a Základnú organizáciu (ktorou je i žalobca) s tým, že za štatutárne orgány týchto samostatných organizačných jednotiek boli určené ich výbory, za ktoré vystupujú a konajú navonok predseda a tajomník, prípadne iný písomne poverený člen

výboru. Možnosť občianskeho združenia zriadiť organizačnú zložku s právnou subjektivitou pritom vyplýva z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 83/1990 Zb., ktoré je v tomto prípade akýmsi zákonným splnomocnením na zriaďovanie samostatných organizačných jednotiek stanovami jednotlivých združení, o čom svedčí i doterajšia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 83/1990 Zb. vyplýva, že stanovami občianskeho združenia môžu určiť, ktoré organizačné jednotky občianskeho združenia majú spôsobilosť konať vlastným menom, teda i nadobúdať vlastným menom práva a povinnosti a sú právnickými osobami, pričom také organizačné jednotky musia byť v stanovách výslovne uvedené alebo musí byť v stanovách aspoň určené, akým spôsobom sa také jednotky zriaďujú, aby bolo možné jednoznačne zistiť, či ide v konkrétnom prípade o organizačnú jednotku vzniknutú v súlade so stanovami ako organizačná jednotka s právnou subjektivitou, stanovami potom musia tiež jednoznačne určiť, kto je oprávnený menom takej organizačnej jednotky vo všetkých veciach konať, t.j. kto je jej štatutárnym orgánom (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. februára 1997, sp. zn. 3 Cdo 146/1996). V tejto súvislosti preto neobstojí ani argument dovolateľov spočívajúci v tom, že žalobca nie je právnickou osobou z dôvodu, že nebol zaregistrovaný v registri združení. Zákon č. 83/1990 Zb. totiž povinnosť registrovať organizačné jednotky v registri združení neukladá. Na existencii právnej subjektivity žalobcu nič nemení ani skutočnosť, že organizačné jednotky S.Z.Z. neboli v Stanovách označené ihneď pri vzniku združenia, ale boli do Stanov zapracované až ich neskoršími zmenami. Zmenu Stanov totiž S.Z.Z. riadne oznámil v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ju v zmysle § 11 ods. 3 toho istého zákona vzalo na vedomie. Keďže s právnou subjektivitou (spôsobilosťou mať práva a povinnosti) právnickej osoby, resp. spôsobilosťou právnickej osoby nadobúdať práva a povinnosti, priamo súvisí i procesná subjektivita (spôsobilosť byť účastníkom konania) a procesná spôsobilosť, dovolací súd túto otázku považuje za uzavretú.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľov spočívajúcu v tom, že v konaní pred súdmi nižšieho stupňa sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), žalovaní naplnenie tohto zákonného dôvodu dovolania vidia v tom, že predbežné opatrenie, ktoré Okresný súd Trenčín nariadil uznesením (v poradí prvým) z 21. januára 2008, č.k. 14 C 251/2007-30, zaniklo podľa § 77 ods. 1 písm. a/ O.s.p., a to tým, že žalobca v súdom určenej 30 – dňovej lehote nepodal žalobu vo veci samej pod pôvodnou spisovou značkou (14 C 251/2007). Zánikom predbežného opatrenia sa podľa nich toto predsúdne konanie skončilo, preto súd už nemal vydávať ďalšie rozhodnutia v tejto veci

vrátane uznesenia (v poradí tretieho) Okresného súdu Trenčín z 25. mája 2009, č.k. 14 C 251/2007-318, ktorým predbežné opatrenie opätovne nariadil. Opätovným nariadením predbežného opatrenia súdom bez toho, aby bol žalobcom podaný nový návrh na jeho vydanie, bola podľa dovolateľov založená vada konania v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p., pre ktorú je potrebné rozhodnutia oboch súdov zrušiť. Dovolatelia navyše uvádzajú, že opätovne nariadené predbežné opatrenie zaniklo rovnako ako to prvé, nepodaním žaloby vo veci samej. Žalovaní majú tiež za to, že ak žalobca podal v predmetnej veci samostatnú žalobu (konanie vedené pod sp. zn. 27 C 22/2008), mal jej podaniu predradiť i nový návrh na vydanie predbežného opatrenia, nakoľko podaním samostatnej žaloby v konaní 27 C 22/2008 a začatím konania vo veci samej sú akékoľvek predbežné opatrenia v pôvodnom konaní 14 C 251/2007 právne neúčinné.

Podľa § 237 písm. e/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný. Účelom tohto zákonného ustanovenia je umožniť osobe dotknutej na svojich právach brániť sa proti svojvoľnému konaniu (prejednaniu a rozhodnutiu) súdu v určitej veci, ku ktorému došlo svojvoľnou činnosťou súdu bez toho, aby to vyplynulo z vôle osôb, ktorých sa to týka, t.j. bez toho, aby sa takéto osoby rozhodnutia súdu žalobou (návrhom) priamo domáhali, pričom nejde ani o zákonné výnimky podľa § 81 ods. 1 a 2 O.s.p.

Dovolací súd preskúmal vec z hľadiska existencie namietaného dovolacieho dôvodu a dospel k záveru, že v konaní, ktoré vydaniu rozhodnutia odvolacieho súdu predchádzalo, nedošlo k vadnému postupu súdu v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p. Dovolací súd z predloženého spisového materiálu totiž zistil, že predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Trenčín z 21. januára 2008, č.k. 14 C 251/2007-30, nemohlo zaniknúť z dôvodov podľa § 77 ods. 1 písm. a/ O.s.p. (nepodaním žaloby vo veci samej), ako tvrdia dovolatelia, pretože žaloba vo veci samej bola žalobcom riadne podaná. Podľa uznesenia Okresného súdu Trenčín z 21. januára 2008, č.k. 14 C 251/2007-30, mala byť žaloba podaná do 30 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia. Táto lehota bola zo strany žalobcu dodržaná, keď Okresný súd Trenčín dňa 18. februára 2008 (uznesenie o nariadení predbežného opatrenia bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené súdnym doručovateľom dňa 25. januára 2008) prijal žalobu o určenie povinnosti zdržať sa neprimeraných zásahov do areálu záhradkárskej osady a tomuto konaniu bola priradená spisová značka 27 C 22/2008. Námietka dovolateľov spočívajúca v tom, že konanie o nariadenie predbežného opatrenia a konanie vo veci samej

prebiehajú pod inými spisovými značkami, nie je v tomto prípade adekvátne a nemá vplyv na splnenie povinnosti žalobcu. Postup súdu pri prijímaní, evidencii a zaraďovaní vecí do jednotlivých registrov upravuje vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „Spravovací poriadok“). Zo Spravovacieho poriadku vyplýva, že každé písomné podanie doručené súdu prijíma osobne zamestnanec podateľne, ktorý ho označí podacou pečiatkou a vydá potvrdenie o jeho prijatí, ak ide o žalobu alebo návrh na začatie konania. Každé podanie, ktorým sa dáva podnet na začatie konania alebo na inú činnosť súdu, sa zaeviduje prostredníctvom aplikácie a zapíše sa do súdneho registra príslušného súdneho oddelenia, pre veci občianskoprávne sa na okresnom súde vedú registre C, Cd a Ccud (§ 163 ods. 1 Spravovacieho poriadku). Po prijatí podania sa vždy zároveň založí nový súdny spis a prideli sa mu nová spisová značka (§ 170 ods. 1 Spravovacieho poriadku) s tým, že pridelenie zákonného sudcu sa realizuje náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí (§ 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Uvedený postup súd správne uplatnil i v prejednávanej veci, keď návrh na nariadenie predbežného opatrenia a následne žalobu vo veci samej posudzoval ako dve samostatne napadnuté veci a každej z nich priradil inú spisovú značku a iného zákonného sudcu. Pokiaľ by navyše mali existovať pochybnosti o tom, či žaloba v konaní 27 C 22/2008 bola skutočne mienená ako žaloba vo veci samej k vydanému predbežnému opatreniu v konaní 14 C 251/2007, dovolací súd dodáva, že vôľa žalobcu podať žalobu vo veci samej k pôvodnej spisovej značke (14 C 251/2007) je vyjadrená tak v samotnej žalobe doručenej súdu dňa 18. februára 2008, ako i v podaní žalobcu zo dňa 13. októbra 2009 adresovanom Okresnému súdu v Trenčíne. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že vzhľadom k tomu, že k zániku pôvodného predbežného opatrenia podľa § 77 ods. 1 písm. a/ O.s.p. nedošlo (platí to i pre opätovne nariadené predbežné opatrenie uznesením Okresného súdu Trenčín z 25. mája 2009, č.k. 14 C 251/2007-318), nebolo v tomto konaní potrebné podať nový návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Pokiaľ ide o argument dovolateľov spočívajúci v tom, že žalobca mal podať nový návrh na vydanie predbežného opatrenia i v konaní 27 C 22/2008, pretože začatím konania vo veci samej sú akékoľvek predbežné opatrenia v pôvodnom konaní 14 C 251/2007 právne

neúčinné, tento dovolací súd rovnako považuje za neopodstatnený, a to z dvoch dôvodov. Prvým z nich je už uvedená skutočnosť, že konanie o nariadení predbežného opatrenia a konanie vo veci samej sú dvoma samostatnými konaniami, ktoré od seba nie sú navzájom závislé v tom zmysle, že by na vydanie rozhodnutia vo veci samej bolo potrebné najprv nariadiť predbežné opatrenie. Predbežné opatrenie je samostatným právnym prostriedkom ochrany ohrozených či porušených práv účastníkov, ktorý má dočasný charakter a je možné ho nariadiť tak pre dobu pred začatím konania vo veci samej, ako i pre dobu od podania žaloby vo veci samej až do právoplatného skončenia veci (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. novembra 2005, sp. zn. 2 M Cdo 5/2005), ak je potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený (§ 74 ods. 1 O.s.p.). Druhým dôvodom je skutočnosť, že k zániku predbežného opatrenia nedochádza podaním žaloby vo veci samej. Občiansky súdny poriadok v § 77 ods. 1 dôvody zániku predbežného opatrenia vymedzuje taxatívne. Medzi tieto zákonné dôvody patrí nepodanie žaloby vo veci samej v lehote určenej súdom, nevyhovenie žaloby vo veci samej, uplynutie 30 – dňovej lehoty od vykonateľnosti rozhodnutia o veci, ak sa žalobe vyhovel, a uplynutie času, počas ktorého malo predbežné opatrenie trvať. V prejednávanej veci nenastal žiaden z uvedených prípadov a predbežné opatrenie nebolo zrušené ani súdom podľa § 77 ods. 2 O.s.p.

Pokiaľ ide o dôvody dovolania žalovaných spočívajúce v existencii inej vady v konaní, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), tieto je možné preskúmať len v prípade, že dovolanie je prípustné, nakoľko tieto, ak by aj boli dané, sami osebe nezakladajú prípustnosť dovolania, preto sa nimi dovolací súd viac nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa § 237 O.s.p., ani podľa § 239 O.s.p., a dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p. s ohľadom na to, že účastníci si náhradu trov konania ani neuplatňovali.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. júna 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová